

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Nisan 2015 • No:85

Baskı ve Sömürüye Karşı 1 Mayıs'ına Sahip Çık!

Dünyamızda manzara hiç de iç açıcı değil.

Güney Asya'dan Afrika'ya dünyanın birçok bölgesinde savaş var. Ortadoğu'da yoğunlaşan emperyalist talan savaşı yüz binlerce insanın canını almış durumda.

Kapitalist ekonomi dünya ölçeğinde krizde. İşsizlerin sayısı yüz milyonları aşıyor. 1 milyar insan her gün aç yatıyor. 3 milyar insan yoksulluk koşullarında yaşıyor.

Türkiye'de de bizzat yaşadığımız üzere,

taşeronluk sistemi adı altında işçilere kölelik koşulları dayatılıyor. İş saatleri uzun, ücretler düşük, çalışma koşulları ağır. İş güvenliği önemleri alınmadığı için iş kazaları korkunç bir şekilde devam ediyor; her ay 150'ye yakın işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor. Sadece 2014 yılında 1886 işçi patronların kâr hırsının kurbanı oldu. Anaların, babaların, evlatların, eşlerin yüreği kan ağlıyor.

Peki, tüm bu kötülöklere yol açan ne?

Kapitalist sömürüye, uzun iş saatlerine, düşük ücretlere, taşeronluk sistemine, iş cinayetlerine, emperyalist savaşılara, demokratik hakların ortadan kaldırılmasına dur demek için 1 Mayıs'a sahip çıkalım. Sömürüye ve zulme boyun eğmemek için 1 Mayıs günü UID-DER saflarında yerimizi alalım.

Kapitalizm!

Kimi insanlar diyebilir ki, “siz de her şeyi kapitalizme bağlıyorsunuz”. Doğru, öyle yapıyoruz. Çünkü tüm kötü-lüklerin anası kapitalist sömürü sistemidir.

Bu sistem paranın egemenliği üzerine kuruludur ve tüm amaç sermayenin büyütülmesidir. Üretim ve neredeyse tüm faaliyet bu doğrultuda yapılıyor. Meselâ kapitalist için süt üretmek kârlı değilse, o fabrika kapatılır ve silah fabrikası açılır. Bu sistemde üretim araçları ve sermaye bir tarafta, işçi sınıfı ve emek öte taraftadır. Tüm zenginliğin asıl kaynağı işçi sınıfının emeğidir. Üretim araçlarını elinde tutan patronlar/kapitalistler, işçileri sömürerek sermayelerini büyütürler. Milyarlarca insan açlık ve yoksullukla boğuşurken, bir avuç egemen/asalak tüm zenginliğe el koymaktadır.

Sistem öylesine akıldışıdır ki, yüksek kâr için daha fazla üretim yapılır ama bu ürünleri satın alacak işçilerin ücretleri alabildiğine düşük tutulur. Lakin bu kez de üretilen ürünler satılmaz ve pazar tıkanır.

“Ekonomik kriz” denince çoğu insanın aklına “yokluk” geliyor. Oysa kapitalist sistemde kriz yokluktan değil, patronların kârlı gördükleri malları aşırı ürettirmesinden yani işçilere-emekçilere bir faydası dokunmayan plansız kapitalist bolluktan kaynaklanıyor. Kriz çanları çaldığında fatura her zamanki gibi işçi sınıfına kesiliyor. Kriz gerekçesiyle işten atılan, açlık ve yoksulluğun kucağına itilen işçiler oluyorlar.

Sermayenin emrinde hareket eden AKP hükümeti, işçilerin haklarını aramasını, moral bulmasını, patronlar karşısında güçlenmesini ve demokratik haklarına sahip çıkmasını istemiyor.

Kriz, savaşları da beraberinde getiriyor. Bugün Ortadoğu’da kanlı bir savaşın sürmesi bir tesadüf mü? Elbette değil. Ortadoğu başta olmak üzere Güney Asya’dan Afrika’ya kadar pazarları ele geçirmek, enerji yatakları ve ticaret yolları üzerinde egemenlik kurmak amacıyla yürütülüyor bu savaş. Bu düzende tüm devletler, birbirlerinin gözünü oymaya hazır bekleyen aç kurtlar gibidirler. Hepsinin amacı parabolaları için pazar ve yatırım alanları elde etmektir.

Ancak savaş yıkım, insanların katledilmesi ve acı demektir. Gerçekte işçi-emekçi halk savaş istemez, çünkü savaş esas olarak onları vurur.

Bu nedenle egemenler, toplumu savaşa hazırlamak için birçok koldan faaliyet yürütürler. Meselâ ABD emperyalizmi, Irak’a “özgürlük ve demokrasi” götüreceği yalanıyla halkı aldatmaya çalışmıştı. Suriye’deki iç savaşını kışkırtan AKP hükümeti ise, Türkiye’nin Ortadoğu’da büyük güç olacağını, tüm İslam âleminin başına geçeceğini, barış ve huzur getireceğini söylüyor. “Türkiye Osmanlı’nın mirasçısıdır, Ortadoğu’ya müdahale etmesi normaldir” yönlü açıklamalarla toplum savaşa hazırlanıyor. AKP’nin maceraları halkın gözünde meşrulaştırılmak isteniyor.

Egemenler, bir taraftan yalanlarla halkı savaşa hazırlarken, öte taraftan da demokratik hakları ortadan kal-

dırıyor, baskı yasalarını ve polis devleti uygulamalarını devreye sokuyorlar.

Bugün tüm dünyada benzeri yasalar iş başındadır.

Türkiye’de ise AKP hükümeti, son çıkardığı “İç Güvenlik Yasası” ile polis devleti uygulamalarına hız vermiştir.

AKP’ye göre tek amaç halkın sağlığı ve güvenliği imiş! Zaten ne yaparlarsa bizim için yapıyorlar: “Her şey halk için!” Oysa gerçekler bambaşka şeyler söylüyor. Bu tür yasalar her daim işçileri, ezilenleri ve yoksulları vuruyor.

Meselâ işçiler ne zaman haklarını arasalar karşılarında bu tür yasaları ve polisi buluyorlar. 15 bin metal işçisinin grevini yasaklayan AKP hükümetinin gerekçesi neydi? Halkın sağlığı ve milli güvenlik! Hakları için mücadele eden metal işçileri, halkın sağlığını ve milli güvenliği nasıl tehlikeye atmış olabilir ki? Bahanede bile meymenet yok!

Asıl mesele şu: Sermayenin emrinde hareket eden AKP hükümeti, işçilerin haklarını aramasını, moral bulmasını, patronlar karşısında güçlenmesini ve demokratik haklarına sahip çıkmasını istemiyor. Çünkü bu durumda işçileri kolayca aldatamazlar, “Büyük Türkiye” diyerek Ortadoğu’daki kanlı savaşa ikna edemezler.

İşte bu yüzden patronlar ve AKP; kendi tarihini bilmeyen, itaat eden ve yük hayvanı gibi çalışmayı kabul eden işçiler istiyorlar. Meselâ tüm güçleriyle 1 Mayıs’ı karanlık bir günmüş gibi göstermeye çalışıyorlar. Neden?

Çünkü 1 Mayıs işçilerin uzun iş saatlerine, düşük ücretlere, ağır ve insanca olmayan çalışma koşullarına karşı

verdikleri bir mücadelenin sembolüdür. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Sömürüye, işsizliğe, yoksulluğa, ezilmeye ve emperyalist talan savaşına işçilerin “hayır” dediği bir günün adıdır 1 Mayıs. İşte bu nedenle her 1 Mayıs sabahı, birbirlerini tanımayan, dilleri, renkleri ve dinleri farklı olan milyonlarca işçinin kalbi aynı duyguyla çarpar.

İstiyorlar ki işçiler 1 Mayıs’ı ve onun tüm içeriğini unutsun. Bir araya gelmesin, örgütlenmesin, sömürüye ve zulme karşı mücadele vermesin. Özetle işçi sınıfının uyanmasından ödleri patlıyor.

Kapitalist düzende tüm zenginliği var eden işçilerin emeğidir. Eğer işçiler kendi çıkarları temelinde birleşir ve güçlerinin farkına varırlarsa, tüm dünyayı değiştirebilirler. Bu hayal değildir, nitekim patronlar ve onların hizmetinde olan hükümetler bu gerçeği bildikleri için işçileri bölüp parçalamaya çalışıyorlar.

Kapitalist sömürüye, uzun iş saatlerine, düşük ücretlere, taşeronluk sistemine, iş cinayetlerine, emperyalist savaşlara, demokratik hakların ortadan kaldırılmasına dur demek için 1 Mayıs’a sahip çıkalım. Sömürüye ve zulme boyun eğmemek için 1 Mayıs günü ÜİD-DER saflarında yerimizi alalım. ■

Kimin Parasıyla Kimi Teşvik Ediyorsun?

Hükümet, işçi ücretlerine, emekli aylıklarına, asgari ücrete zam taleplerini duyduğunda başlıyor feryat etmeye: “Kaynağı nereden bulacağız?”, “Mantıklı olmak lazım!”, “Dengeleri gözetmek lazım!” Ama sıra patronların taleplerine gelince aynı hükümet bambaşka bir tutum alıyor: “Hay hay efendim, başka bir arzunuz?” diyor. Bonkörlükte sınır tanımıyor, teşvikleri peş peşe paketleyip patronların hizmetine sokuyor, onları ihya ediyor.

2012’de yine bir teşvik paketi çıkarılmıştı. Pakette ülke bölgelere ayrılmış, patrona yük görünen prim ödemelerine indirim getirilmişti. Bu sene Nisan başında ballı mı ballı bir teşvik paketi daha armağan edildi patronlara. Başbakan Davutoğlu aldı yanına yardımcısı Ali Babacan’ı, Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’i, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik’i, Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz’ı, patronlara müjdeler açıkladı. Bu ekip, patronların taleplerini ikiletmeden azimle yerine getirdikleri için gururluydu.

Paketin adı, “Üretim ve İstihdama Destek Paketi!” Bu fiyakalı isme bakıp da “istihdam” edilene, yani işçiye destek geliyor sanmayın. “Devletin işverenlere çok ciddi katkıları olacak” diyor Davutoğlu.

Bu katkıların ne olduğuna bir bakalım:

- Yeni işe başlayacak işçiler mesleki eğitim adı altında 6 ay süreyle kursiyer olarak ve asgari ücretle çalıştırılacak. Patron işe aldığı bu işçilere ücret ödemeyecek. Peki, kim ödeyecek bu ücretleri? Elbette işçilerin paralarıyla oluşturulan fonlarla İŞKUR ödeyecek.
- Diyelim ki 6 ay süren eğitim programının sonunda “işçi işe alındı.” Patron yine rahat. İmalat sektöründe 3,5 yıl, diğer sektörlerde ise 2,5 yıl boyunca işverenin ödemesi gereken sigorta primi İŞKUR tarafından ödenecek. Elini cebine atmak istemezse “eğittiği” işçiyi işten çıkarır, yerine 6 aylığına bir başka işçiyi alır.
- Patronlar bundan da yeterince teşvik olmuyorlarsa sıkıntı yok. Önümüzdeki Temmuz ayına kadar eğitime başlanırsa 6 aylık süre 1 yıla çıkarılacak.
- Bu işlerde yeni olan girişimci ruha sahip yatırımcılara da teşvik büyük. Bu indirimlerin üzerine yatırımın büyüklüğüne ve bölgelere göre %15 ilâ %30 arasında ek vergi indirim uygulanacak.

- Sermayelerini büyümek isteyen patronların finansmana yani para ve krediye erişim olanakları genişletiliyor. Özkaynak kullanımına ise vergi kolaylığı getiriliyor. Yani daha çok kredi, daha az faiz, daha az vergi.
- Bitmedi, dahası var. 2012’deki teşvik paketinde Türkiye sanayi gelişmişliğine göre 6 bölgeye bölünmüş ve her birinde farklı oranlarda vergi indirimleri yapılmıştı. Patronlara bu da yetmemiş olacak ki hükümet daha büyük bir teşvik girişiminde bulunuyor. Yeni teşvik paketinde daha büyük bir vergi indirimi yapılıyor. Daha önce vergi indirimi hiç uygulanmayan birinci bölgede %50 indirim yapılacak. %10 indirim uygulanan ikinci bölgede oran %55’e çıkarılıyor. Üçüncü bölgede %20’den %60’a, beşinci bölgede %70’e, altıncı bölgede %80’e çıkarılıyor.
- Sigorta primi işveren payı desteği süre ve oran olarak arttırılıyor. Yani patron çalıştırdığı işçi için daha az sigorta primi ödeyecek. Birinci bölgede işe yeni giren işçilerin sigorta primi işveren payı 2 yıl boyunca, ikinci bölgede 3 yıl boyunca, üçüncü bölgede 5 yıl boyunca fonlardan ödenecek. E, bundan iyisi Şam’da kayısı!

Bu maddeler arasında “istihdam edilen” işçi için ne var dersiniz, gayet açık: Asgari ücrete talim etmek! “Toplum yararına iş” adı altında geçici işlere mahkûm olmak! İşçi 6 ay patrona bedavaya gelecek! İşçilerin paralarıyla oluşturulan işsizlik sigortası fonu yağmalanacak. Amaç ekonomiyi büyütme! Patronların ekonomisi büyüyor, işçilere yalnızca sömürülmek düşüyor. İşçinin ekmeği küçülüyor. Bir taraftan “kara delik var, erken yaşlarda emekli olunmaz” deyip mezarda emeklilik yasası çıkartacaksın, sağlık hizmetlerini kısacaksın, işsizlik maaşını işçiden esirgeyeceksin öte taraftan SGK fonunu patronlara peşkeş çekeceksin! AKP hükümetinin kimin parasını kime aktardığı, kimin parasıyla kimi teşvik ettiği belli!

Hükümetin fitratı işçileri sömürmek, patronları semirtmek! Bu durum işçileri mücadeleye teşvik edecek ve AKP hükümeti ve teşvik içinde yüzen patronlar yaptıklarının hesabını verecekler! ■

Somalı Madencilerin Hesabını Soralım!

301 işçinin hayatını yitirdiği Soma'daki maden faciasının ardından açılan davanın ilk duruşması, tam 11 ay sonra 13 Nisanda başladı. Haklarında dava açılan 45 kişiden 8'i tutuklu, geri kalanı ise tutuksuz yargılanıyor. Sanıklar arasında işçilerin katili Soma Holding'e ait Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan, Genel Müdürü Ramazan Doğru ve şirketinin diğer yöneticileri de var. Davada 487 madenci yakını ise mağdur olarak yer alıyor.

301 madencinin isminin yazılı olduğu pankartın arkasında toplanan aileler ve işçiler, duruşmanın görüleceği Akhisar'daki Bülent Cigeroğlu Kültür Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Acılı ailelerin katillere saldıracağını iddia eden polis ise adeta kenti ve duruşma salonunun etrafını kuşattı.

Davanın tutuklu 8 sanığı duruşmanın birinci gününde getirilmedi. Buldukları cezaevinden görüntülü iletişim kuruldu. İşçi aileleri buna tepki gösterirken, avukatlar sanıkların duruşmaya getirilmemesine itiraz ettiler. İşçi ailelerinin talepleri üzerine mahkeme heyeti, 8 sanığın duruşmaya getirilmesine karar vererek duruşmayı 15 Nisan'a erteledi.

Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan'ın da aralarında bulunduğu 8 sanık, 15 Nisandaki duruşmaya getirildi. Duruşma salonunda yoklama için madencilerin ismi okunurken, çok sayıda madenci eşi ve yakını gözyaşlarına boğuldu. Birçoğu fenalaşıp baygınlık geçirdi. "Canımız çok yanıyor" diyen işçi eşlerinden kimileri, ölen eşlerinin doğacak çocuklarını göremediklerini acılı bir şekilde dile getirdiler.

Katiller mağdurmuş!

İddianamede yer verilen polis ve bilirkişi raporlarında; üretimin ve işçi sayısının artmasına rağmen, buna uygun bir havalandırma sisteminin kurulmadığına ve işçilere aşırı üretim baskısı yapıldığına dikkat çekildi. Savunma yapan Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan, iş güvenliği önlemlerini almayarak

işçileri ölüme gönderen kendisi ve babası değilmiş gibi mağdur rolüne soyundu: "Kazanın sabotaj olduğunu düşünüyorum. İş güvenliği uzmanlarıyla bu karara vardım. En çok babamla ben mağdur olduk."

301 işçiyi ölüme gönderenler, utanmadan çıkıp "mağdur olduk" diyebiliyorlar. Egemenler böyledir işte, onlarda vicdan diye bir şeyin zerresi yoktur. Neymiş sabotajmış! Devletten kiraladıkları işletmede ton başına kömürün maliyetini 130-140 dolardan 20-25 dolara indirmekle övünenler, kalkmış sabotajdan dem vuruyorlar. Acaba söz konusu maliyeti nasıl aşağıya çektiler? İş güvenliği önlemlerini almayarak, gerekli bakım ve onarımı yaptırmayarak, işçiler için verilmesi gereken koruyucu malzemeleri vermeyerek, işçilerin ücretlerini düşük tutup iş saatlerini uzatarak!

İş güvenliği önlemlerini almayarak 301 işçiyi ölüme gönderen Soma Holding, İstanbul Levent'te 50 katlı bir gökdelen dikmiştir. Bu gökdelenin yalnızca bir katının satışından gelecek para bile 301 işçinin canını kurtarmaya yeterdi. Ancak onlar için işçiler değil kâr, sermaye ve lüks yaşamları önemlidir.

İşçilerin ölüme gönderilmesinden sadece Soma Holding sorumlu değildir. AKP hükümeti de en az onun kadar sorumludur; bu şirketin en büyük destekçilerinden ve işbirlikçilerinden biridir. AKP'nin seçim dönemlerinde oy toplamak için dağıttığı kömürleri veren Soma Holding'ten başkası değildir. Nitekim faciadan sonra Soma'ya giden dönemin Başbakanı Erdoğan, derhal işvereni korumaya almış ve işçilerin katledilmesini meşrulaştırmak için "bu işin fitratında var" demiştir.

Soma'da 301 işçinin canını alan iş cinayeti düzeni devam etmektedir. 2014 yılında 1886 işçi iş kazalarında ölüme gönderilmiştir. Sermayelerini büyütme isteyen patronlar iş güvenliği önlemlerini almazken, AKP hükümeti de onlara göz yummakta ve gerekli denetimleri yapmamaktadır. Çünkü AKP ile patronlar arasında tam bir işbirliği vardır. Bu iş cinayeti düzenine son verecek olan işçilerin örgütlü ve bilinçli mücadelesi olacaktır. ■

Plascam işçilerinden TÜVTÜRK direnişine dayanışma ziyareti

10 Nisanda Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Plascam fabrikasındaki işçiler, TÜVTÜRK işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundular. Sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini sergileyen Plascam işçileri, direnişçi işçiler tarafından coşkuyla karşılandılar.

Plascam işçilerinin dayanışma mesajını ileten işyeri baş temsilcisinin konuşması alkışlarla karşılandı. Direnen işçiler, böylesi dayanışma ziyaretlerinin haklı davalarına güç kattığını, mücadelelerini daha da diri tuttuğunu ifade ettiler. Ziyaret Plascam işçileri ile TÜVTÜRK işçilerinin deneyimlerini paylaştığı sıcak sohbetlerin ardından sona erdi.

TÜVTÜRK işçileri direnişte

TÜVTÜRK'ün Kocaeli'de bulunan araç muayene istasyonlarında çalışan işçiler, TÜMTİS sendikasına üye oldular. Çoğunluğu sağlayan sendika, TÜVTÜRK'e bağlı TEM Kocaeli Araç Muayene İstasyonları A.Ş.'de yetki başvurusunda bulundu. İşçilerin sendikal örgütlülüğüne engel olmak isteyen TEM yönetimi, önce 11 işçiyi işten attı. Atılan işçiler direnişe geçtiler. İşveren, 5 Nisanda 36 işçi daha işten attı ve işyerinde çalışan işçi kalmadı. İşten atılan diğer arkadaşları gibi direnişe katıldılar.

TÜMTİS, TEM yönetiminin sendika düşmanlığını bir açıklamayla protesto etti. Yapılan açıklamada işten çıkarılmalarının işçilerin yasal haklarına tahammülsüzlük olduğu vurgulandı. TÜVTÜRK genel merkezinin izni ve onayı olmadan alt işverenlerin sendikalaşan işçileri işten atamayacağı belirtildi, TÜVTÜRK'e sendika düşmanlığından vazgeçmesi çağrısı yapıldı.

Açıklamada işten çıkarılan işçilerin yerine çalıştırılan işçilere şu sözlerle seslenildi: "İşveren işten çıkardığı sendika üyesi işçilerin yerine başka illerden getirdiği işçileri çalıştırmak istemektedir. Daha çok para kazanma uğruna işçileri karşı karşıya getirmeye, kardeşi kardeşe düşman etmeye çalışmaktadır. Çıkarılan işçilerin yerine getirilen işçi kardeşlerimize sesleniyoruz; sınıf kardeşlerinize sahip çıkın, işverenin oyununun bir parçası olmayın."

Açıklama şu sözlerle son buldu: "Sendika olarak bütün bu haksız ve hukuksuz uygulamalar, baskılar sona erene, TÜVTÜRK-TEM KOCAELİ ARAÇ MUAYENE İSTASYONLARI'nda toplu iş sözleşmesi imzalanana kadar her tür mücadele yöntemini, demokratik haklarımızı kullanmaya kararlıyız. Sendikamızın talebi; işten çıkarılan sendika üyesi işçilere yeniden işbaşı yaptırılması, sendikal örgütlenme hakkına saygı duyulmasıdır. Haklı mücadelemizde bütün sendikaları, emek örgütlerini, meslek odalarını ve emekten yana olan kurum ve kişileri destek ve dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz."

İşçilerin mücadele örgütü UİD-DER, TÜVTÜRK işçilerini yalnız bırakmıyor. İşçileri ziyaret eden UİD-DER, işçi dayanışmasını büyütüyor.

Bakırköy Belediyesi'nde BYUAŞ işçileri grevde

Bakırköy Belediyesi'nde BYUAŞ şirketine bağlı çalışan taşeron işçileri, toplu iş sözleşmesinin imzalanmaması nedeniyle 21 Martta greve çıktılar. CHP'li Bakırköy Belediyesi ve BYUAŞ yönetimi, grevi karalamaya ve işçileri bezdirmeye yönelik saldırgan bir tutum sergiliyor. İşçiler tüm bu baskılara karşı mücadele etmeye devam ediyor.

11 Nisan Cumartesi günü grevci işçiler bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Bakırköy Dikilitaş'ta toplanan işçiler saat 14.00'da grev çadırının bulunduğu Bakırköy Özgürlük Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Eyleme birçok demokratik kitle örgütünün yanı sıra, işçi örgütümüz UİD-DER de katılıp destek verdi.

"Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Taşeron İşçisi Köle Değildir", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganları atarak yürüyen işçilere, Bakırköylülüler alkışlarla destek verdiler. Bir binanın çatısında çalışan inşaat işçileri grevcileri ve kitleyi selamladılar.

Özgürlük Meydanı'na gelindiğinde Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir bir konuşma yaptı. AKP iktidarı boyunca taşeron belasının arttığını belirten Özdemir, taşeron işçiye müjde olarak sunulan uygulamaların işçiler için yeni hak gaspları anlamına geldiğini ifade etti. Özdemir, taşeron belasını ortadan kaldıracağını söyleyen

CHP'nin, belediyelerde işçilere düşmanca bir yaklaşım gösterdiğini ve ikiyüzlü tutum aldığını dile getirdi. Özdemir, Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'nu, işten atılan işçileri geri almaya, hayvan barınağına sürülen işyeri temsilcisi kadın işçiyi eski işine iade etmeye ve toplu iş sözleşmesini imzalamaya davet etti.

Divan işçilerinin direnişi devam ediyor

Sendikalaşmak istedikleri için işten çıkarılan Divan işçilerinin direnişi 28 Şubattan bu yana devam ediyor. DISK/Gıda-İş'e üye olan 52 işçi, ağır çalışma koşullarını düzeltmek, düşük ücretlerini yükseltmek istediği için işten atıldı. Çekmeköy'deki Divan Turizm işletmelerinin önünde çadır kurarak direnişe geçen işçileri ÜİD-DER'li işçiler de yalnız bırakmayarak ziyaret ediyorlar.

Divan işçileri, 11 Nisanda Şişli Divan Otelı önünde seslerini duyurdular. TRT İstanbul Radyosu önünde toplanarak yürüyüşe geçen işçiler, Koç Holding'e ait Divan Otel önüne kadar yürüdüler, bildiri dağıttılar. İşçiler, direnişlerinin 50. gününde ise Levent'teki Koç Holding binası önünde bir basın açıklaması yaparak taleplerini dile getirdiler.

İzmir: SF Leather Deri'de sendika düşmanlığı

Ege Serbest Bölge'de (ESB) kurulu olan ve 400 işçinin çalıştığı SF Leather deri fabrikasında işçilerin Deriteks Sendikası'nda örgütlendiklerini duyan patron, 25 Martta 14 işçiyi "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten çıkardı. Diğer sendikalı işçilerin üzerindeki baskıyı ise arttırdı. İşten atılan işçiler 26 Martta ESB girişinde direnişe geçtiler. Deriteks Sendikası yayınladığı açıklamada, patrona işçilerin sendikal haklarını tanıma ve atılan işçileri geri alma çağrısı yaptı. Fabrikada üretilen markalar nedeniyle davanın uluslararası bir nitelik de taşıdığına dikkat çekildi. "SF Le-

ather/Textile işçilerinin sorunları yerel bir konu olarak kalmayacak en kısa sürede uluslararası ve Avrupa kamuoyunda karşılığını bulacaktır" denildi.

Erzurum'da maden işçileri işten çıkarmaları protesto ettiler

Oltu ilçesindeki kömür işletmelerinde çalışan 250 maden işçisi, geçtiğimiz Mart ayının başında yasal alacakları ödenmeden işten çıkarıldılar. Patron, maden yasasında yapılan ve getirilen yükümlülüklerin kendisine ağır geldiğini iddia ederek "sizlere ücretlerinizi ödeyemiyoruz" deyip 250 işçiyi işten çıkardı. Valilik önünde toplanan işçiler, işten çıkarmaları protesto ettiler ve taleplerini dile getirdiler. Kendilerine 15 günde bir esnek çalışma dayatıldığını, kabul etmemeleri üzerine tazminat ve sosyal hakları verilmeden işten çıkarıldıklarını ifade ettiler. İşçiler, temsilcilerinin Vali ile görüşmelerinin ardından eylemlerine son verdiler.

Tekirdağ: Vatan Kablo'da sendika düşmanlığı

Çorlu'da üretim yapan Vatan Kablo'da çalışan 275 işçi, Birleşik Metal-İş'e üye oldular. Ancak işçilerin örgütlenmesini hazmedemeyen işveren, işçileri işten çıkardı.

Şubattan itibaren örgütlenmeye başlayan işçiler, çoğunluğu sağlayınca 23 Martta yetki başvurusunda bulundular. Sendika, yetkiyi aldıktan sonra 10 işçi, "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten çıkarıldı. Atılan işçiler fabrika önünde direnişe geçtiler. İçerideki işçiler, vardiya girişi ve çıkışlarında slogan ve alkışlarla arkadaşlarına destek veriyorlar. Fabrikadaki kötü çalışma koşullarını düzeltmek için sendikalaştıklarını ifade eden işçiler "Direnişe sonuna kadar devam edeceğiz. Sendika Vatan Kablo'ya girecek başka yolu yok" diyorlar. ■

Emekçi Kadınlar 1 Mayıs'a!

Emekçi kadın kardeşlerimiz! İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs işçi sınıfının iş saatlerini düşürmek için verdiği mücadelenin bir ürünü olarak doğdu.

Peki, en çok kim ihtiyaç duyuyor iş saatlerinin düşürülmesine?

Kadın işçiler işyerlerinde en az 8 saat çalışıyorlar. Yol da yaklaşık 2 saat geçiriyorlar. Eve dönünce evin tüm işleri, çocukların bakımı yine kadınları bekliyor!

Çalışmayan kadınlarsa adeta evin kölesi haline geliyor. Dört duvar arasında işler bitmek bilmiyor. Erkekler uzun saatler boyunca çalıştıkça onların ertesi gün yeniden işe gidebilmesini sağlamak yine kadınların sırtında. Tüm iş kadınlara kalıyor.

İşte bu nedenle iş saatlerinin düşürülmesi mücadelesi biz emekçi kadınların mücadelesi olmalıdır.

1 Mayıs, işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü.

Peki, en çok kimin ihtiyacı var, birlik olmaya, dayanışmaya?

Emekçi kadınlar kapitalist sömürü düzeninin ve erkek egemen zihniyetin çifte ezilmişliği altındalar. Kadına yönelik şiddet artıyor. Kadınların canı yakılıyor, kadınların canı alınıyor.

Kadınlar eve hapsediliyor, emekleri yok sayılıyor, değersiz görülüyor.

Bu yüzden dayanışmaya en çok emekçi kadınların ihtiyacı var. Birlik olmaya, kendisini ikinci sınıf yerine koyan sisteme karşı birlik içinde mücadele etmeye en çok kadınların ihtiyacı var.

1 Mayıs, işçi sınıfının tüm dünyada patronlara karşı başkaldırdığı, "artık yeter" dediği bir gün.

Peki, en çok kimin ihtiyacı var başkaldırmaya? "Artık

yeter" diye haykırmaya?

Emekçi kadınlar, erkeklerle eşit iş yapsalar da çoğu zaman eşit ücret alamıyorlar. İşyerlerinde kreşler yok. Gece vardiyaları çok yaygın ve kadınların sağlığını derinden etkiliyor. Doğum izinleri çok kısa, kadınlar birkaç aylık bebeklerini bırakarak çalışmaya gidiyor. Mola saatleri çok kısa, çalışma saatleri çok uzun, çalışma temposu çok yüksek. Ücretler çok düşük olduğu için fazla mesaiye kalmak zorunlu hale geliyor. İş kazalarında işçi kadınlar can veriyor, sevdiklerini, evlatlarını yitiriyor.

Emekçi kadınlar savaşların en büyük kurbanları haline getiriliyor. Savaşlarda katlediliyor, alınıp satılıyor, tecavüze uğruyor. Kapitalist sömürü düzeni işçi sınıfının kadınlara yaşamı zehir ediyor.

Emekçi kadın kardeşlerimiz!

Biz işçi sınıfının kadınları, patronların kölelik düzeninde ücretli köle ve ikinci sınıf insan yerine konulmayı, ezilmeyi, şiddet görmeyi reddetmeliyiz. 1 Mayısımıza sahip çıkmalıyız. Bizim kaç çocuk doğuracağımıza, kariyerimizin ne olacağına, fitratımıza, giydiklerimize dair konuşup duranlara artık yeter diyelim!

Mücadele etmek üzere güçlerimizi birleştirelim ve artık biz konuşalım.

1 Mayıs'ta meydanlara çıkalım, taleplerimizi haykıralım:

- Eşit İşe Eşit Ücret!
- Her İşyerine Kreş!
- Doğum ve Emzirme İzni Uzatılsın!
- Gece Vardiyası Yasaklansın!
- Kadınının Baskı Altına Alınmasına Son!
- Şiddete ve Tacize Son!
- Koşulsuz ve Parasız Kürtaj Hakkı!
- Ev İşleri Sadece Kadının Görevi Olmaktan Çıkarılsın! ■

Kapitalist Saldırlara Yanıt: Grev!

Fransa'da genel grev: On binler hayatı durdurdu

On binlerce işçi 9 Nisanda ülke genelinde bir grev gerçekleştirdi ve flamarıyla, taleplerini ifade eden dövizleriyle, ıslıklarla kent merkezlerine aktı. Fransa hükümetinin kemer sıkma politikalarını teşhir etti. Fransa'da Ekonomi Bakanı Emmanuel Macron tarafından hazırlandığı için "Macron Yasası" olarak anılan ve ekonomik kesintileri öngören yasa tasarısına karşı eylemler düzenlendi. Başkent Paris'in simgesi olan Eyfel Kulesi ve okullar grev nedeniyle kapalı kaldı.

Çeşitli sendikaların çağrısıyla, sosyal hizmetlerin, toplu taşıma hakkının korunması, iş güvencesinin sağlanması için kemer sıkma politikalarına karşı eylemler gerçekleştirildi. İşçiler emeklilik yaşının yükseltilmesini, kamu harcamaları için ayrılan fonlarda yapılacak kesintileri de protesto ettiler. Demiryolu işçileri, öğretmenler, sağlık çalışanları, enerji sektörü başta olmak üzere pek çok sektörden on binlerce işçi eylemlere katıldı. On binlerce eylemci başkent Paris'te bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ayrıca Fransa'nın diğer kentlerinde de on binlerce işçi mitingler düzenledi. Ülke genelinde toplamda 70 eylem gerçekleştirildiği ve 300 bin emekçinin eylemlerde yerini aldığı tahmin ediliyor.

Ayrıca hava trafik kontrol işçileri sendikasında örgütlü olan işçiler, 48 saatlik bir grev gerçekleştirdiler. 8 ve 9 Nisanda gerçekleştirilen grevle işçiler, çalışma koşullarına yönelik saldırıları ve emeklilik yaşının 57'den 59'a çıkartılmak istenmesini protesto ettiler.

Havayolu şirketleri, grev sebebiyle uçuşlarını iptal etmek zorunda kaldılar. Sadece 9 Nisanda 2 bin iç ve dış uçuş iptal edildi. Sendika, talepleri karşılanmadığı ve gerçekleştirilen saldırılardan vazgeçilmediği durumda tekrar greve çıkılacağını duyurdu.

Almanya'da posta işçileri grevi

Ver.di Sendikası'nda örgütlü 20 bin civarında posta işçisi, 1-2 Nisanda 2 günlük grev gerçekleştirdi. Özelleştirilen Deutsche Post firması ile Ver.di Sendikası arasında yürüyen görüşmelerde ücretlerin artırılması konusunda anlaşma sağlanmaması üzerine grev kararı alındı. Sendika, ücretlerin artırılmasının yanı sıra, ücretlerde herhangi bir kayıp olmadan haftalık çalışma süresinin 38,5 saatten 36 saate düşürülmesini talep ediyor.

140 bin çalışanı olan Deutsche Post, günlük 80 milyon mektup ve paket alıyor. Grev, Almanya'nın 16 eyaletinde gerçekleştirildi. Paketlerin ve mektupların yoğunlaştığı Paskalya tatiline denk gelme-

si, grevin etkisini daha da arttırdı.

Vietnam: 90 bin ayakkabı işçisi kazandı

26 Martta Vietnam'da yaklaşık 90 bin ayakkabı işçisi hükümetin emeklilik politikalarındaki değişiklikler sebebiyle greve çıkmıştı. Yeni yasa ile işçilerin kıdem tazminatı emeklilik yaşına kadar ertelenmek isteniyordu. Yani hükümet işçilerin işten ayrılma durumunda aldıkları toplu sosyal güvence ödeneklerini erkeklerde 60, kadınlarda ise 55 yaşına kadar ötelemek istiyordu. İşçiler ise, böyle bir yasanın hayata geçirilmesinin, sahip oldukları hakların ellerinden alınması demek olduğunu söyleyerek bu duruma sessiz kalmadılar.

Eylemlere katılan 28 yaşında bir işçi greve çıkma nedenini şöyle açıklıyor: "Hiçbirimiz ev sahibi değiliz. İşten ayrıldığımızda sosyal haklarımızı tek seferde almak isteriz. Böylelikle ailemiz için bir ev kurabiliriz. Geçinebilmek, yaşamımızı sürdürebilmek için mücadele ediyoruz."

Adidas, Nike, Converse, Reebok da dâhil büyük ayakkabı firmaları için üretim yapan işçiler, hükümetin taleplerini kabul etmesi ve hayata geçirmek istediği yasaları geri çekmesi üzerine 2 Nisanda grevi sonlandırdılar. Hükümet, işçilerin güçlü protestoları karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Vietnamlı işçiler, patronlar sınıfının saldırılarına boyun eğmeyeceklerini gösterdiler.

Fas'ta emeklilik ve sendikal haklar için eylemler

Memurlar Sendikası Federasyonu'nun çağrısına cevap veren memurlar, işçiler, işsizler, öğrenciler 2 Nisanda ülke çapında eylemlere katıldılar. Başkent Rabat'ta bir araya gelindi ve "işçilerin haklarına ve özgürlüklere yönelik saldırılara karşı birleşik mücadele sürüyor" sloganıyla parlamento binasına doğru yürüyüşe geçildi.

Gösteriler ve devlet memurlarının ülke genelinde gerçekleştirdiği grevler, hükümetin işçilerin emeklilik hakkına, ücretine ve diğer sosyal haklarına yönelik gerçekleştirdiği saldırılara karşı bir cevaptı. Eylemciler, hükümeti uyaran sloganlar haykırdılar. Kamu çalışanlarının, eğitim, sağlık ve diğer işçilerin, küçük çiftçilerin taleplerinin karşılanmasını istediler.

Moritanya'da maden işçileri kazandı

Binlerce işçi, Ulusal Endüstri ve Maden Şirketi'nin (SNIM) geçen yıl Industriall (Uluslararası Sendika) üyesi olan FNEHMI ile Ekim ayında yapılan anlaşmayı tanıması nedeniyle 28 Ocakta greve çıktı. İşçiler, ücretlerinin yükseltilmesini, ikramiye haklarının verilmesini ve iş koşullarının düzeltilmesini talep ediyorlardı. İşçiler, öncelikle işten atılan 400 işçinin işe geri alınmasını, firma temsilcilerinin görüşme masasına tekrar oturmalarını ve ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini istiyorlardı.

Yaklaşık 2 aydır devam eden grev, kitlesel mitingler ve eylemler sonucu devlet işletmesi olan maden şirketinin yeniden görüşmeleri başlatması üzerine 2 Nisanda sona erdi. Ülke ekonomisini ciddi oranda etkileyen ve 3 bin-

den fazla işçinin katıldığı grev, maden şirketini yeniden görüşme masasına oturmak zorunda bıraktı. Görüşmeler sonrasında Moritanya Başbakanı Muhammed Uld Abdulaziz grevci işçilerin 2 aylık ücretlerini ve gelecek ayın maaşını alacaklarını belirtti. Ayrıca, işten atılan 400 işçinin işe geri alınacağını ve herhangi bir baskı ya da yaptırımla karşılaşmayacaklarını duyurdu.

Afrika'nın ikinci büyük demir madeni ihracatçısı olan Moritanya'nın ekonomisi demir madeni üretimine dayalı. Yıllık 12 milyon ton demir madeni ihracatı yapılıyor. Bu miktarın %80'i Çin'e, geri kalanı ise Avrupa'ya ihraç ediliyor.

Meksika'da 50 bin tarım işçisinin grevi

Meksika'da ABD sınırına yakın Baja California eyaletinde 50 bin tarım işçisi çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve ücretlerinin yükseltilmesi için greve çıktı. Yapılan eyleme polisler saldırdı ve yüzlerce işçiyi gözaltına aldı. Günlük 8 dolar olan ücretlerinin 20 dolara çıkarılmasını ve daha iyi çalışma koşulları talep eden işçiler, ABD sınırına giden tek yolu saatlerce trafikte kapattılar.

Meksika'da daha önce de 2014'ün Ekim ayında kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda revize edilen eğitim sistemine karşı protestolar yükselmişti. "Eğitim reformu" adı altında çıkan yasaya karşı işçiler, öğrenciler grev ve eylem yapmışlardı. Bu öğrencilerden 43 tanesi polis tarafından kaçırılmış ve mafya yardımıyla katledilmişlerdi. Bu duruma öfkelenen yüz binler sokaklara dökülmüş ve "yeter artık!" demişlerdi.

Dünyanın 13. büyük ekonomisiyle G20 zirvesinde yer alan ve 2020 yılına kadar dünyanın 10. büyük ekonomisi olmayı hedefleyen Meksika'da, hükümet bu doğrultuda çeşitli yasalar çıkarıyor. Bu yasalardan işçilerin payına daha düşük ücret, daha fazla sömürü ve baskı düşüyor. Bu koşullara isyan eden işçiler, emekçiler, öğrenciler ise polis terörüyle karşı karşıya kalıyorlar. Meksika, daha iyi yaşam koşulları umuduyla başka ülkelere göç veren ülkelerin de başında geliyor.

Meksika'nın komşusu dünya ekonomi devi ABD, düşük maliyetler nedeniyle ucuz maliyetli ürünleri Meksika'dan alıyor. Aynı zamanda konumu gereği ve ucuz, nitelikli işgücünün fazla olması nedeniyle otomotiv, petrol, maden, metal firmaları da Meksika'ya yatırım yapmayı tercih ediyor. Bu durum Meksika burjuvazisinin iştahını kabartırken, işçi sınıfına düşük ücretler ve daha uzun çalışma saatleri düşüyor, işçiler iş kazalarında yaralanıyor ve ölüyorlar.

Örnekler Meksika'da kapitalizmin vahşetini, ülkedeki adaletsizliği net olarak yansıtırken, işçilerin hoşnutsuzluğunu ve biriken öfkelerini de gözler önüne seriyor. Kapitalist sistemin krizi tüm devletleri daha fazla sömürüye ve daha çok polis devleti uygulamalarına iterken, işçilerin örgütlülüğünün önemini de açıkça ortaya koyuyor. ■

Stajyer ve Genç İşçiler Gebze UID-DER'de Buluştu

■ Gebze'den UID-DER'li bir grup genç işçi

İşçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı mücadelesine güç veren UID-DER, stajyer ve genç işçilerin örgütlenmesi için de çalışıyor. 5 Nisanda UID-DER Gebze temsilciliğimizde, "Stajyer ve Genç İşçiler UID-DER'de Buluşuyor" etkinliği düzenledik. Etkinliğimize metal, elektronik, hemşirelik, muhasebe, aşçılık gibi farklı bölümlerde okuyan stajyer işçi-öğrenciler katıldılar. Etkinliğin ilk bölümünde, patronların neden meslek liselerine önem verdiğini, stajyer ve genç işçilerin ücret sorununu, stajyerlere yaptırılan angarya işleri, karşılaştıkları iş kazalarını, YGS ve LYS maratonunda pompalanan bireysel kurtuluş hayallerini konuştuk. Meslek liselerinde okuyan stajyerlerle yaptığımız röportajlardan oluşan ve taleplerimizi anlatan bir video izledik.

"Meslek Lisesi Memleket Meselesi" diyen patronlar, fabrikada ihtiyaç duyulan bölümlerde işçi istihdam etmekten kaçınıp, asgari ücretin üçte birine stajyer işçilere her işi yaptırıyorlar. Etkinliğimizde elektronik bölümü öğrencisi bir stajyer işçi, stajyerlerin iş yükünü şu sözlerle anlattı: "Ben hastanede çalışıyordum. Hastanenin MR bölümüne ait elektrik panolarından tek başıma ben sorumluydum." Muhasebe bölümü öğrencisi bir stajyer işçi ise şöyle dedi: "Yeri geliyor sahaya iniyorum, tırların üstüne çıkıp tek tek tüpleri sayıyorum. Normalde finansman-muhasebe bölümü öğrencisiyim. Ama sevkiyat bölümünde çalıştırılıyorum." Hemşirelik bölümü öğrencisi bir stajyer işçi ise şöyle anlattı yaşadıkları sıkıntıları: "Stajyeri olarak özel hastanelere gönderilirse gözlemci oluyoruz. Devlet hastanelerine gönderilirse, bir hemşirenin yaptığı tüm işleri biz de yapıyoruz. Solunum izolasyonu gibi ağır işlerde de çalıştırılıyor. Yanlış bir şey yaptığımız zaman da bize kızıyorlar."

Bazı stajyerler, fotokopi çekmenin, çay dağıtmanın, temizlik yapmanın, tuvalet temizlemenin pek çok fabrikada stajyerlerin asıl işi gibi görüldüğünü anlattılar. Okul müdürlerinin işveren gibi hareket ettiklerini, bazı patronlardan komisyon aldıklarını söylediler. Alınan siparişlerin

atölye derslerinde öğrenciler tarafından üretildiğini anlattılar. Bazı fabrikalarda iş kazası riski ile burun buruna çalıştıklarını anlatan elektronik öğrencisi bir stajyer, "yüksek gerilimin altında çalışıyoruz, hocalarımız gelip de bir kere bile bakmıyor" diyerek kimsenin kendilerini önemsemediğini ifade etti. Başka bir stajyer, fabrikada bazen küfürlere maruz kaldığını, ama patronunun her zaman kendilerini haksız çıkardığını başından geçen örneklerle anlattı.

Etkinliğin ikinci bölümünde UID-DER üyesi bir işyeri baş temsilcisi, stajyer işçilerin sorularını yanıtladı. Soruların yanıtlanmasının ardından sohbet ettiğimiz stajyerler, karşılaştıkları zorluklarla baş edememenin nedenlerini ortaya koydular. "Stajı yakmamak", "Staj dersinden kalmamak", "Cesaret edememek", "yalnızlık" gibi nedenler olduğunu söylediler. Bu toplantının kendilerine çok faydalı olduğunu, bilmedikleri pek çok şeyi öğrendiklerini ve bundan sonra yan yana gelerek kendi sorunlarını konuşup tartışmaları gerektiğini ifade ettiler.

UID-DER, stajyer işçileri bu sorunları çözmek için örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyor. UID-DER'de bir araya gelen işçiler bilinçli ve örgütlü olmanın gücüyle güven kazanıyorlar. Sen de bu mücadeleye katıl ve yaşamının gidişatını başkalarının eline bırakma!

Taleplerimiz:

- Stajyer işçilerin ücreti tam ödensin!
- Stajyer işçiler eğitim aldıkları alanlar dışında çalıştırmamasın!
- Pratik eğitimler usta öğretici dâhilinde verilsin!
- Stajyerler fazla mesailere bırakılamaz!
- Stajyer işçiler sadece kaza sigortasından değil, tüm sosyal güvenlik haklarından yararlınsın!
- Sendikaya üye olma hakkı stajyer işçilere de tanınsın!
- Stajyer işçilere işçi sağlığı ve iş güvenliği eğitimi verilsin!
- Meslek liselerinde sendika ve sendikal haklar eğitimi verilsin! ■

İşçiler Siyasete Aktif Olarak Katılmamalı mı?

■ Bir gıda işçisi

7 Haziran genel seçimlerine kısa bir süre kala siyaset kazanı hızla kaynamaya devam ediyor. Düzen partileri “popüler”, “karizmatik”, “tanınmış” adaylar belirliyor, seçim programını oluşturuyor, reklâm ve tanıtım filmleri çekiyorlar. 31 partinin yarışacağı seçimlerde, 53 milyon 765 bin 231 kişi oy kullanacak. %10'luk seçim barajını aşan partiler Meclis'e girmeyi hak edecekler.

53 milyonu aşkın seçmenin ezici bir çoğunluğunu işçi ve emekçiler oluşturduğuna göre, siyasette belirleyici olan toplumsal kesimin de emekçiler olması beklenir. Fakat durum böyle mi? Geçen seçimlerde en yüksek oyu alan AKP, CHP ve MHP oldu. Peki, bu düzen partileri işçilerin hangi sorununa çare oldular? Bildiğiniz gibi, hiçbir sorununa! Peki, buna rağmen milyonlarca işçi neden bu partilere oy vermeye devam ediyor? Çünkü AKP, CHP, MHP benzeri düzen partileri gerçekte hangi sınıfa hizmet ettiklerini toplumdan gizleyerek, sanki sınıflar üstü hükümetler kurup tüm toplum kesimlerinin çıkarına politikalar izleyeceklermiş gibi bir algı oluşturmaya çalışıyor, bunu iddia ediyorlar. İşte asıl sorun buradadır. Yani bu düzen partileri açıkça hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiklerini gizleyerek politika yapıyorlar. “Ülkenin”, “halkın”, “vatanın”, “milletin” çıkarları uğruna siyaset yaptıklarını iddia ediyorlar. Üstelik makam ve mevki hesapları yapmadan, tamamen bizlerin huzuru, güvenliği ve refahı için siyaset yaptıklarını söylüyorlar. Yani yalan söylüyorlar. Diğer yandan bu partiler din, ırk temelinde işçileri bölerek birbirine düşürüyor, bilinçleri çarpıtıp kafaların karışmasına neden oluyorlar.

Bütün partiler daima toplumda var olan sınıflardan birinin çıkarlarını savunmak için siyaset yaparlar. Örneğin AKP, CHP ve MHP'nin sermaye partileri olduğunu, sermaye sınıfının çıkarlarını savunduklarını sürekli dile getiriyoruz. Bu partilerde siyaset yapanlar, zenginlerin emrin-

dedirler. Bu partilerin hiçbiri işçi sınıfının sorunlarını gündeme getirip bunların çözülmesi için mücadeleye etmezler. İşçilerin sömürülmesi, sendikal, siyasal hak ve özgürlükler, düşük ücretler, uzun iş saatleri, taşeron belası, mezarda emeklilik, iş cinayetleri gerçekte onların umurunda değildir. Bazen işçiden ve sorunlarından söz etseler de bu her zaman seçimlerde oy almaya dönüktür.

Onlar daima kapitalist sömürü düzeninin ayakta kalması, patronların daha fazla kâr etmesi, daha çok kazanması için siyaset yaparlar. İşçi ve emekçilerden topladıkları vergileri, hazine arazilerini, kamunun olanaklarını daima sermayeye kaynak olarak aktarırlar. İşçilerden toplanan paralarla oluşturulan işsizlik fonundan işsiz kalan işçiler yararlanamazken, bu fon patronlara peşkeş çekilir.

Türkiye'de AKP hükümetinin yürüttüğü siyaset sayesinde dolar milyarderleri sayısı 30'u aşmıştır. Buna karşın milyonlarca insan işsiz, işçiler açlık veya yoksulluk sınırı altında ücretlerle kahr dolu bir hayat sürmektedir.

Bugün sermaye partileri bu denli güçlüyken biz işçiler ne yapmalıyız? Çoğu işçi “ben siyasetten anlamam” deyip siyasetin dışında kaldığını sanmaktadır. Oysa kapitalist toplumda siyaset dışı kalmak gibi bir seçenek yoktur. Ayrıca siyaset sadece dört yılda bir sandığa atılan oydan ibaret de değildir. Farklı çıkarlara sahip sınıflar varsa, orada farklı siyasetler de vardır. Önemli olan kimin siyasetinin yapıldığıdır. İşçiler, kendi sınıf çıkarları temelinde sendikalarında, derneklerinde ve diğer örgütlerinde bir araya gelmeli, bilinçlenmeli ve en acil sorunlarını başarak kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele vermelidirler. İşte işçilerin yürüteceği siyasetin temeli budur ve bu siyaset AKP, MHP ve CHP gibi sermaye partilerinin siyasetinden tümüyle farklıdır. ■

16 Yıl Önce, 16 Yıl Sonra

■ Ümraniye'den bir matbaa işçisi

Ben uzun yıllardır matbaa sektöründe çalışan bir işçiyim. Mesleğe başladığım ilk yıllarda çalıştığım fabrikada 16 yıl sonra yeniden işe başladım. Aradan geçen uzun yıllar sonra neler değişmiş diye baktığımda, 16 yıl boyunca işçilerden yana pek bir şey değişmediğini ama patronlardan yana birçok şeyin değişmiş olduğunu gördüm.

16 yıl önce orta büyüklükte olan fabrika bugün büyük bir fabrika olmuştu. O zamanlar toplam 100'e yakın işçi çalışıyordu. Yanında mesleğe çirak olarak başladığım Dursun Usta halen çalışıyor. Tam 21 yılını vermiş bu işyerine. Sohbet ettik. Ben işten çıktıktan sonra işlerin büyüdüğünü, bugün işçi sayısının 600'e yakın olduğunu ve patronun inşaat, elektrik ve elektronik sektörüne büyük yatırımlar yaptığını anlattı. Peki, bu nasıl olmuştu?

İşe girdiğim yıllarda ücretler bugüne oranla daha iyiydi. Tüm resmi tatilleri kullanabiliyorduk. Cumartesi günleri çalışma yoktu. 8 saat çalışıyorduk. Bugün ise 10 saat çalışıyoruz ve Cumartesi yarım gün mesai olarak sayılmıyor, bayram tatili dışında resmi tatil yok. Primler ufak ufak yok edilmiş. Kısacası patron işçi kardeşlerimizin emeğini çalarak, sömürerek sermayesini büyütmüş, servetine servet katmış. Peki, o fabrikaya ömrünün yarısını veren Dursun Ustamız ne kazanmış? Bir işçi olarak sadece emekli olmuş ve devlet tarafından verilen emekli maaşı yetmediği için hâlâ çalışıyor.

Bu saçma, insanlık dışı kapitalist sistem biz işçilerin sınırsızca sömürsüyle ayakta duruyor. Buna dur demek gerekiyor. Çalışma koşullarımızı ve haklarımızı ancak örgütlü mücadeleyle iyileştirebiliriz. Tüm sektörlerden işçiler olarak örgütlenip insanca yaşabileceğimiz sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurmalıyız. ■

Hasta Bakıcıların Sorunlarını Biliyor musunuz?

■ Cerrahpaşa'dan bir kadın işçi

Merhaba işçi kardeşlerim, ben Cerrahpaşa'da çalışan bir kadın işçiyim. Yaklaşık 7 yıldır Cerrahpaşa'da çalışıyorum. Sizlerle hastanede yaşadığımız sorunları paylaşmak istiyorum. Fakat o kadar çok sorun yaşıyoruz ki bir mektuba sığdırmam imkânsız. Bu yüzden sorunlarımızı her hafta bir mektupla size ileticeğim. Ama bu mektupta bir kadın işçi olarak biz kadın işçilerin yaşadığı sorunlarla başlayacağım.

Cerrahpaşa'da hasta bakıcı olarak kadınlar çalıştırılıyor. Sedyelerle 6 katlı binalardan ameliyathanelere hasta taşıyoruz. Hastaların kimisi çok ağır ve kilolu olduğu için sıkça meslek hastalıklarına yakalanıyor ve iş kazalarına maruz kalıyoruz. Ağır kaldırdıkları için hamile hasta bakıcılar düşük yapıyor ya da doğuma az süre kalmasına rağmen mecbur bırakılarak hasta taşımaya devam ediyor. Mesela bir kadın arkadaştan, erkek işçi olmadığı için 150 kiloluk hastayı ameliyathaneye götürmesi isteniyor. Kadın arkadaş hastayı tek başına sedyeye taşımaya çalışırken hasta sedyeden yuvarlanıp, üstüne düşüyor. Hasta bakıcının ayaklarında ciddi bir şişme meydana geliyor. O arkadaşımız şiş ayakla günlerce çalışmak zorunda bırakıldı. Ayrıca hasta da bu durumdan mağdur oldu.

Gece vardiyası her işyerinde kadınlar için sorun olduğu gibi bu hastanede de büyük sorun. Gece vardiyasına bırakılan kadın hasta bakıcılar, gecenin bir yarısı ellerinde kan torbalarıyla acil binasına gönderiliyor. Bu durum kadınlar için çok ciddi iki tehlike yaratıyor. Birincisi kadınlara tecavüzün, tacizin arttığı şu dönemde o saatlerde dışarıda olmak tehlikeli. İkincisi ise ellerine verilen kanlar korunaklı bir şekilde taşınmadığı için birçok bulaşıcı hastalık riski taşıyor. Bu durum hastaların sağlığını da tehdit ediyor.

Taşeron işçisi olduğumuz için emeğimiz görmezden

geliniyor. Bazı devlet memurları (hemşire, doktor) tarafından sözlü tacize maruz kalıyoruz. Çalıştığımız alan çok steril bir yer değil. Kirli hasta bezleri birçok enfeksiyona davetiye çıkardığı halde bir binadan başka bir binaya taşımak zorunda kalıyoruz. Ayrıca çamaşırhane de fazlasıyla temizlikten yoksun.

Haftalık çalışma saatimiz 45 saat ve vardiyalı çalışıyoruz. Çalışma saatlerimiz belirsiz ve keyfi düzenleniyor. Kendimiz, sevdiğimiz için bir plan yapamıyoruz. Tabii bu kadar sıkıntı yaşatırlarken fazla mesai olmazsa olmaz. Bayram ve resmi tatillerde yaptığımız fazla mesailerin ücretlerini duysanız gülersiniz.

Sıkıntılarımız yazmakla bitmez. Bu kadar soruna karşı bizim de kadınlar olarak birçok talebimiz var. Eşit işe eşit ücret istiyoruz. Çocuklarımız için kreş, sağlığımız için iş güvenliği istiyoruz. Ücretlerin yükseltilmesini ve kadın işçilere gece vardiyalarının yasaklanmasını istiyoruz. Ayrıca yaşanılacak bir hayat için güvenceli iş ve gelecek istiyoruz. Ben bir kadın işçiyim ve Cerrahpaşa'daki kadın işçilerin sesi olarak tüm işçilere sesleniyorum; bilinçlenip örgütlenelim, sendikalaşalım ve sendikalarımıza sahip çıkalım. ■

ÜİD-DER Emekçilerini Selamlıyorum

■ Nusaybin'den bir özel güvenlik işçisi

Merhaba sevgili işçi kardeşlerim. Ben Mardin Nusaybin'de özel güvenlik sektöründe çalışan bir işçiyim. Size yaklaşık 2 yıl önce İstanbul'da çalıştığım zamanlar, bu sektörde çalışmanın zorluğu ve sorunları hakkında yazmıştım. Maaşların geç verilmesi, ıssız ve tehlikeli yerlerde nöbet tutturmaları, bıçaklanma ve saldırılarda şirketlerin sahip çıkmaması vs. Neyse, bununla beraber bu sektörde çalışan bazı arkadaşların bu sorunlara rağmen hâlâ işçi olduğunun farkında olmayışları beni son derece üzmetmektedir.

Velhasıl, geçenlerde Kazlıçeşme Newroz'u televizyondan izlerken ÜİD-DER'in Newroz alanında kızıl bayraklarını ve kurtajını görünce çok sevindim. Gerçekten ÜİD-DER her yerde ve çok anlamlı çalışmalar yapıyor. Özellikle ezilen halkların yanında olduğunu gösterdiği duruşunu kutluyorum.

Tüm ÜİD-DER emekçilerini ve özellikle Sefaköy'deki arkadaşları saygıyla selamlıyorum. ■

“Ne Gerekiyorsa Yapalım!”

■ Adana'dan UID-DER'li bir işçi

Daha önce UID-DER etkinliklerine katılmamış bir işçi arkadaş “Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek” işçi özeğitim etkinliğimize katıldı. İşçi arkadaş bir gün sonraki sohbetimizde duygularını anlatırken etkinliğin etkisi hâlâ devam ediyordu. Gözleri dolu doluydu. Ne kadar çok etkilendiğini paylaştı bizlerle. Öyle ki, eve gittikten sonra anne ve babasına etkinlikten bahsettiğini, daha sonra arkadaşına da uzun uzun anlattığını söyledi. “Bugüne kadar hiç sorgulamadığım, aslında bilmediğim bir gerçeği gösterdiniz bana. Savaşlar neden olur? Bunlar kimin çıkarları içindir? Hiç kafa yormadım, zaten bilmiyordum. Aslında her şey o kadar açıkmiş ki, ama ben ilk kez bu kadar net görebildim, bunun herkese anlatılması için ne gerekiyorsa yapalım” dedi.

Sohbetimiz devam ettikçe arkadaşımız anlattı: “Öylesine etkilendim ki gece rüyamda bile etkinlikteydim. Akıldan bir türlü çıkaramıyorum, ben böyle bir şey görmedim. Bunu her işçi mutlaka bilmeli. Daha büyük yerlerde, daha çok insana anlatmak gerekir. Ne bileyim, bir spor salonu ya da daha büyük yerlere çağırılmalı herkesi. Benim gibi hiç bilmeyen insanlar öğrenirse çok daha iyi olur diye düşünüyorum. Siz o kadar doğru anlattınız ki o yüzden ben de sizler nereye çağırırsanız geleceğim ve daha çok şey öğrenmek istiyorum.” Çok uzun zamandır etkinliklerimize çağırduğumuz işçi arkadaşımız o kadar pişmanlık doluydu ki. Sürekli “ben neden daha önce gelmedim? Keşke ilk çağırdığınızda gelseydim” diyordu.

UID-DER'li işçiler olarak bizlerin de daha çok işçiye ulaşmak ve örgütlü gücümüzü arttırmak için daha fazla çaba göstermemiz gerekiyor. ■

Patronumuzun Sinsi Oyunları

■ Kocaeli'den bir metal işçisi

Patronlar biz işçileri kandırmak için türlü türlü yollar deniyorlar. İşçilerin hem her denileni yapması, hem de sesini çıkarmamasını sağlayacak yöntemler geliştiriyorlar. Bizim patronun yaptığı gibi adeta işçileri ayakta uyutmaya çalışıyorlar.

Ben sanayinin devlerine üretim yapan bir metal fabrikasında çalışıyorum. İş kazalarının, meslek hastalıklarının çok sıklıkla yaşandığı, yaklaşık 600 işçinin çalıştığı bir fabrika. Üretim bölümünde iki üretim bandı bulunuyor. İki bantta üç vardiyada günde yaklaşık olarak 300 ton malzeme üretiliyor. Çok yıpranan makineler, tamir, bakım ve onarım için hafta sonları durduruluyordu. Bakım yapılmadığında makineler arıza veriyor, çalışmıyordu. Her fabrikada olduğu gibi bizim fabrikada da patron ve müdürlerinin bir dakikalık bile duruşa tahammülleri yoktu. Uzun zamandır hem Cumartesi hem de Pazar üretim yapılmaması sorununu çözme arayışındaydılar.

Yakın bir zaman önce müdürler işçileri toplayarak; “bu hafta Cumartesi iş yok, çalışmıyoruz, onun yerine bu haftalık Pazar günü çalışacağız” diye bir açıklama yaptılar. İşçi arkadaşlarımızın bir kısmı “bizim hafta tatilimiz Pazar” dediklerinde de müdür; “zaten Pazar günü de üretim olmayacak. Sadece gününüz eksik olmasın diye. Pazar günü gelin burada takılın gidin” diyerek işçileri ikna etti. O hafta öylece gelip geçti. Ondan sonraki hafta yine müdür gelerek; “arkadaşlar bir şey deniyoruz, bu hafta da aynı şekilde hafta tatilini Cumartesi yapacağız” dedi. Haliyle bizler bu işin altından bir hinlik çıkacağını sezdik. Bu hafta gelmiyoruz dediğimizde işçi arkadaşlarımızın bir kısmı “ne güzel işte Pazar günü gelip yatıp yatıp gidiyoruz” diyerek bu öneriyi kabul ettiler.

Şimdi hepiniz merak ediyorsunuzdur, daha sonra ne oldu? Evet, korktuğumuz şey başımıza geldi. Birkaç hafta sonra; “arkadaşlar artık bir süreliğine ayda bir değişme şartı ile birer bant hafta tatilini Cumartesi günü kullanacak” diye bir açıklama yaptılar. Patronun tuzağına yakalanmıştık. Artık patron emeline ulaşmıştı. İki bantı birden durdurmayarak hem üretim hem de bakım yapmanın yolunu bulmuştu. Bizler diğer işçi arkadaşlarımıza bu tehlikeyi baştan anlatmaya çalıştık ama işe yaramadı. İşçi arkadaşlarımızın büyük bir kısmı “artık çok geç, kaç haftadır Pazar geliyoruz” diyerek kabullendiler.

Ama hiçbir şey için geç değil. Patron bu oyunları sırf bizim ilk başta bu öneriyi kabul etmeyeceğimizi bildiği için aklınca alıştırma alıştırma yaptı. Biz işçiler bu oyuna ancak ve ancak örgütlü duruşumuz ile karşılık verebiliriz. Patronlar bu gibi oyunları ile biz işçileri kukla gibi oynatmaya, her isteneni yapmaya mahkûm etmeye çalışıyorlar. Hiç bir şeye mahkûm değiliz. Örgütlenip patronların karşısında dik durabilirsek bu oyunları da bozabiliriz. ■

İnsan mı bunlar?

Çocukları seviyorlar da, yarını sevmiyorlar
Kömürü seviyorlar da, sökeni sevmiyorlar
Fabrikayı seviyorlar da, grevi sevmiyorlar
Portakalı, elmayı, muz, viskiyi
İpekliyi seviyorlar da, işçiyi sevmiyorlar

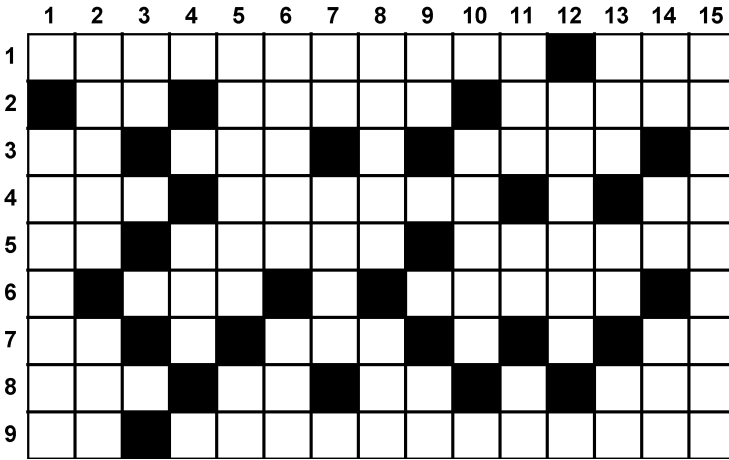
Bu gemiyi bu denizde baban mı kaydırıyor?
Bu treni bu dağlardan anan mı aşırıyor?
Kim ekiyor bu pamuğu, kim büküp kim dokuyor?
Buğdayı kim, tütünü kim, patatesi kim?
Kim söküyor bu demiri, pirinci kim topluyor?
Kaynanan mı tarıyor bu denizi saç gibi?
Kayaları baldır gibi metresin mi açıyor?
Oynaşın mı ısıtıyor bu karanlık geceleri?

Düşündükçe domur domur çoğalıyorum
Cephanelik oluyorum bunları düşündükçe
Ben bunlara insan diyemiyorum...

Hasan Hüseyin Korkmazgil

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Hükümetin ya da kişilerin kendi amaçları için toplumu ve insanları kışkırtması, kışkırtma. Çimentolanmamış, çapı en çok 1 mm. olan taş parçacıkları ya da mineral taneleri.
2. Beyaz. Bir yere asılmak için yazılmış yazı. Ek.
3. Duman lekesi. Üst üste konulmuş şeylerden her biri, tabaka. Atık suların dezenfeksiyon işlemlerinde kullanılan bir element.
4. Lezzet. Sevinçli, keyifli. Baryumun simgesi.
5. Türk Telekomun kısaltması. Çocukların yaptığı alay işareti. Şişman, etine dolgun.
6. Temiz. Bir şeyin olmasına çok az kalmaklı anlamına gelen söz.
7. Şaşma anlatan bir söz. Şapka yerine kullanılan, kırmızı, kalın çuhadan yapılmış, tepesinde püskülü olan, silindir biçiminde başlık. İlaç, merhem.

8. Katıksız, saf, halis. Bir nota. Bir sayı. Üye.
9. Uzaklık belirten söz. Özellikle medya ve hükümetin toplumu kendi çıkarı için yönlendirmesi; seçme, ekleme ve çıkarma yoluyla bilgileri değiştirme

Yukarıdan Aşağıya

1. Osmanlı Devleti'nin birinci Dünya Savaşı'na girmesine ve Ermeni kırımına neden olan siyasi partinin adındaki birinci kelime, ... Terakki.
2. Gözetleme. Mesafe.
3. Yayla atılan şey.
4. Çarşıdan aldım bir tane eve geldim tane.
5. İmkân. Eski Mısır inancında güneş tanrısı.
6. Lifleri dokumacılıkta kullanılan bir bitki. Bilim, bilgi.
7. Avlanma. İstanbul'un bir ilçesi.
8. Çocuk Esirgeme Kurumu'nun kısaltması. Yüksek olmayan kayalık.
9. Evet. Çıplak resim.
10. Ciltli ve ciltsiz olarak bir araya getirilmiş, basılı veya yazılı kâğıt yaprakların bütünü.
11. Dünyanın en uzun nehri. Kemiklerin toparlak ucu. Baryumun simgesi.
12. Bir kuruluş veya işyerindeki çalışanlara parasız veya az bir kira karşılığında verilen konut.
13. Yarar, fayda. Berkelyumun simgesi. Dünyanın uydusu.
14. Ultraviyole ışınların kısaltması. Bir işaret sıfatı. Gelin çorbası.
15. Kendini çok büyük gören kimse, genellikle diktatörler kendilerini her şeye kadir görürler.

Geçen Ayın Çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	D	İ	R	E	N	İ	Ş	D	İ	V	A	N	I	S
2	K	A	R	A	C	A	Y	A	R	E	N	O		
3	G	A	Y	E	A	L	M	A	N	A	K	A	S	
4	Ö	M	K	A	P	A	D	T	A	Y				
5	Ç	E	K	Y	K	A	T	A	L	A	N	A		
6	M	T	S	A	T	I	Ş	L	A	R	E	L		
7	E	M	U	Z	R	A	Z	A	T	I				
8	N	A	İ	L	A	M	A	N	S	I	Z	K	Z	
9	K	A	P	I	T	A	L	I	Z	M	S	I	M	

İşçilerin Sordukları / 35

167 ve 176 Sayılı ILO Sözleşmeleri Ne İçeriyor?

2014'te 1886 işçi iş cinayetlerine kurban gitti. Bunların 423'ü inşaatlarda, 386'sı ise maden ocaklarında katledildi. Soma'da, Ermenek'te ve Torunlar İnşaat'ta art arda işçi katliamları meydana geldi. Bunun üzerine inşaat ve madenlerle ilgili, Türkiye tarafından uzun süredir imzalanmayan ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) sözleşmeleri gündeme geldi. Patronlar sınıfı ve onların temsilcisi AKP hükümeti bu katliamlardan sonra toplumda oluşan tepkiyi gidermek için şimdiye kadar imzalanmayan ILO sözleşmelerini imzalamak zorunda kaldı. 167 Sayılı İnşaat İşlerinde Güvenlik ve Sağlık Sözleşmesi ve 176 Sayılı Maden İşyerlerinde Güvenlik ve Sağlık Sözleşmesi Aralık ayının başlarında Meclis'te onaylandı. Bu iki sözleşme inşaatlarda ve madenlerde işçilerin sağlığının ve güvenliğinin korunması için uluslararası standartları içeriyor.

167 sayılı sözleşmede inşaatlarda patronların uyması gereken uluslararası standartlardan bazıları şu şekilde yer alıyor: İşçilerin sağlığına ve güvenliğine yönelik önlemler inşaat projesi hazırlanırken dikkate alınacak, işçiler sağlıklarıyla ve güvenlikleriyle ilgili görüş ve önerilerini açıklama hak ve yükümlülüğüne sahip olacak, patron olası tehlike durumunda derhal faaliyeti durdurma ve tahliye ile yükümlü olacak, iskeleler, merdivenler, kaldırma aletleri, taşıma ekipmanları ve diğer aletlere yönelik sözleşmede belirtilen standartları sağlayacak, her inşaat alanında yeterli miktarda içme suyu, tuvalet, yıkanma tesisi, yemek ve barınak yerleri bulundurulması zorunlu olacak, sözleşme hükümlerinin fiilen uygulanmasını sağlamak amacıyla devlet, caydırıcı ceza ve önlemler uygulayacak, denetimi sağlayacak...

176 sayılı ILO sözleşmesine göre ise patronların madenlerde uyması gereken standartlardan bazıları şöyle: İşveren, işçiler için yeterli kurtarıcı solunum cihazlarını sağlayacak ve bunların düzenli olarak bakımlarını yaptıracak, yeterli sayıda tuvalet ve yıkanmak, kıyafet değiştirmek ve yemek için yeterli tesisleri sağlayacak, bunların hijyenik koşullarda olmasını sağlayacak. Ayrıca işveren işçilerin fiziksel, kimyasal ve biyolojik tehlikelere maruz kalmamaları için doğacak riskleri ortadan kaldırmak veya en aza indirmek için gerekli önlemleri alacak ve kendilerine ücretsiz uygun koruma donanımı, gerekli giy-

sileri ve diğer olanakları sunacak, işçilere işle ilgili yeterli eğitimleri ücretsiz verecek, her vardiya süresince uygun gözetim ve denetimin yapılmasını, yeraltında bulunan işçilerin tümünün isimleri ile buldukları muhtemel mahallin doğru olarak bilinmesini sağlayacak sistemi oluşturacak, madende çalışanların düzenli sağlık kontrollerini yaptıracak...

Maden işçileri için hayati önem taşıyan yaşam odaları için açık bir hüküm bulunmuyor. İlgili 9. maddede "işçilerin sağlığı ve güvenliği açısından ciddi bir tehlike ortaya çıktığında faaliyetlerin durdurulmasının ve işçilerin bir yere tahliye edilmesinin sağlanması" şeklinde yer alıyor. Soma'da 301 işçi yaşam odası olmadığı için hayatlarını kaybetti.

Alınması gereken işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri ve bunlara uymayan patronlar ile ilgili yaptırımlar İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nda, İş Kanunu'nda ve inşaat ve madenler için çıkarılmış olan yönetmeliklerde de yer alıyor. ILO'nun tek farkı uluslararası standartlarda alınması ve uyulması gereken asgari kuralları içermesidir. Kaldı ki ILO da işçi, patron ve devlet temsilcilerinden oluşan bir örgüttür ve ILO sözleşmeleri sadece işçilerin talepleriyle değil, üç tarafın müzakere ederek, uzlaşmaya çalıştıkları bir sürecin ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Güçlü olan taraf kendi talebini kabul ettiriyor. Yani ILO sözleşmelerini sadece işçileri koruyan sözleşmeler olarak görmememiz gerekiyor. Ayrıca ILO, sözleşme kurallarını ağır biçimde ihlal

eden devletlere ve patronlara zorlayıcı ve ciddi yaptırımlar getirmiyor. Sözleşmeye uymayan devletleri raporlarla tespit ediyor, eksikliklerini teşhir etmekle yetiniyor.

Yani işçilerin denetiminde olmayan hiçbir kanun ve sözleşme işçilerin yararı, sağlığı ve güvenliği için işlemiyor. 1865'ten günümüze kadar işçi sağlığı ve güvenliğiyle ilgili 36 yönetmelik ve 4 kanun çıkarılmış ama sonuç yine değişmiyor: Patronlar önlemleri maliyetli buldukları için almıyor ve işçiler yine iş kazalarında ölmeye, yaralanmaya devam ediyor. İşçilerin sağlığını ve güvenliğini koruması gereken önlemler sözleşmelerde, kanunlarda ve yönetmeliklerde kalıyor. Denetimleri ve önlemleri patronlar sınıfı kendiliğinden almazlar. Onlara, hayatımızı koruyacak olan sağlık ve güvenlik önlemlerini aldırarak ve denetimlerini yaptıracak olan bizlerin örgütlü mücadelesidir. ■

Umutluyuz Çünkü Biliyoruz...

Bugün işçiler adına olumlu sayılabilecek ne kadar kazanım varsa, işçi sınıfının geçmişteki mücadeleleri sayesinde elde edilmiş ve bugüne miras kalmıştır. Geçmiş işçi kuşakları bu hakları bugünkü kuşaklara miras bıraktılar. Yani geçmişteki mücadelelerin sonuçları bugünün içinde yaşıyor.

Gündelik hayatın olağan akışı içinde insanlar, geçmişten bugüne nasıl geldiğimiz, hayatın geleceğe doğru nasıl ilerlediği üzerine pek düşünmez. Biz işçilerin yaşamında fazla mesailer, geçim derdi, çoluk çocuğun derdi, evin derdi hiç bitmez. Bu yüzden çoğumuzun, tarihin akışı üzerine düşünecek ne fırsatı, ne de mecali kalır. Zaten sistemin egemenleri, emeğiyle tüm dünyadaki zenginliği üreten işçilerin, böyle konular üzerine kafa yormalarını istemezler. Evden işe, işten eve koşuşturma içinde yaşamımızı tüketmemiz, küçük dünyalarımıza kendimizi hapsedmemiz onların işine gelir. İşçilerin tarih bilinci edinmesi patronlar sınıfının işine gelmez.

İnsanlar genellikle yaşadıkları hayat koşullarına, kısa hayat deneyimlerinden bakarak. Örneğin 5 yıldır çalışma yaşamının içinde yer alan genç bir işçi, bu kısacık sürede gözlemediği koşulların geçmişten beri hep aynı olduğunu düşünür. Kendisi ve diğer işçiler açısından koşulların pek fazla değişmediğini, hatta genel olarak daha kötüye gittiğini görüp umutsuzluğa sürüklenir. “Böyle gelmiş böyle gider” sözü zihninde yer etmeye başlar. Dünyanın değişmeyeceğine inanan ve umutsuzluğa sürüklenen işçiler, sömürüye karşı çıkmaktan, haklarını aramaktan ve kendi gelecekleri için mücadele etmekten uzak dururlar. Dünyanın işçilerden yana değişmesi gerektiğine inanan ve bunun için çaba harcayan işçi arkadaşlarının iyi şeyler yaptığını takdir etseler bile, “bunlar mı dünyayı değiştirecek?” demekten kendilerini alamazlar. Hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair yanlış kanıları, ellerini kollarını bağlar. Ailesini geçindirmek için didinip duran, tüm çabasını bunun için harcayan, fazla mesailerde ömrünü tüketen işçi, kendi küçük dünyasının ve korkularının esiri olur.

Kısacası, tek tek insanların kişisel yaşamlarındaki sınırlı deneyim ve gözlemler onları toplumsal değişimi anlama ve tarihin akışını kavrama açısından yanılgıya sürükler. Oysa işçi sınıfının bugün yaşadıkları, işçi sınıfının geçmişinden de geleceğinden de bağımsız değildir. Geçmiş bugünün içinde yaşar. Gelecek de geçmişin ve bugünün izlerini taşır. Toplum, geçmişten geleceğe doğru hareket halindedir. İşçi sınıfının mücadele tarihi bunun iyi bir örneğidir. Bugün işçiler adına olumlu sayılabilecek ne kadar kazanım varsa, işçi sınıfının geçmişteki mücadeleleri sayesinde elde edilmiş ve bugüne miras kalmıştır. Örneğin emeklilik, çocuklarını okula gönderebilme, oy

kullanma, işsizlik sigortası, kıdem tazminatı, sendikaya üye olma, grev, yıllık izin, doğum izni, günde 8 saati aşan çalışma sürelerinin ayrıca ücretlendirilmesi gibi haklar, geçmişte işçi sınıfının gerçekleştirdiği büyük mücadeleler sayesinde kazanıldı. Geçmiş işçi kuşakları bu hakları bugünkü kuşaklara miras bıraktılar. Yani geçmişteki mücadelelerin sonuçları bugünün içinde yaşıyor.

Elbette egemen sınıf durumundaki parababaları, okullarında, kitaplarında, gazete ve televizyonlarında işçi sınıfının mücadele tarihinden tek kelimeyle bile söz etmez. İşçi sınıfının hangi hakları ne zaman ve nasıl kazandığını asla anlatmazlar. İşçilerin tarih bilinci elde etmesini asla istemezler. O yüzden egemenlerin, yani sultanların, padişahların, paşaların sözde kahramanlıklarıyla beynimizi yıkamaya çalışırlar. Bilimsellikten uzak, ezberciliğe ve goygoyculuğa dayalı bir tarih anlatımıyla insanların zihinlerini felç eder, geçmiş, bugün ve gelecek arasındaki bağı koparırlar. İşçiler kendi sınıflarının mücadele tarihini ancak UID-DER gibi işçi örgütlerinde öğreniyorlar.

Geçmiş işçi kuşağı, 12 Eylül faşist darbesi gibi yenilgiler de yaşadı. Bu yenilginin ardından işçi sınıfı örgütlülüğünü yitirdi. İşçiler örgütsüz kaldığı ve mücadeleden uzak durduğu ölçüde geçmişte kazandığı hakları ya kaybediyor ya da kullanamaz hale geliyorlar. İşçiler mücadeleden ne kadar uzak durursa, tarihin akışı işçi sınıfı açısından o derece olumsuz değişimler getiriyor. Geçmiş işçi kuşaklarının mücadele ederek kazandığı ve bize miras bıraktığı haklarımıza bugün sahip çıkmayı beceremezsek, yani “sorumlu mirasçılar” gibi davranırsak, hem bugün hem de gelecekte hep kaybetmeye devam ederiz.

İşçi sınıfının geleceği de, sınıfımızın geçmişinin ve bugününün izlerini taşıyacaktır. Bizler sınıfımızın mücadele tarihini öğrenirken aslında bugünümüzü ve geleceğimizi aydınlatıyoruz. Örneğin, dünya işçilerinin 1 Mayıs mücadelesi sayesinde günlük çalışma süresini nasıl 8 saate düşürdüğünü ve ücretlerin yükselmesini sağladığını öğreniyoruz. 1 Mayıs’a sahip çıkıyoruz. 1 Mayıs’ın coşkusuyla tüm sınıf kardeşlerimize sesleniyoruz: Geçmişimiz geleceğimiz; geleceğimiz geleceğimizdir! Geçmişini öğren, bugününe ve geleceğine sahip çık! ■